

השלמות לשיחות ש"פ נח

בס"ג, טהרת העולם ע"י המבול:

ובהקדמה – שאף שידוע הפתגם¹ שהשבוע דפרשת נח הוא "א" קאלעמוטנע וואָך", בגלל שקורין ולומדים בפרשת השבוע אודות המבול שהו"ע בלתי־רצוי [והשבוע של שמחה אמיתית, "די אמת פרייליכע וואָך", הוא השבוע דפרשת לך לך], מ"מ, כשלומדים הענין בתורה יש להשתדל למצוא המעלה שבדבר (שהרי כל הענינים מצד שרשם בתורה הם למעליותא)², ובנדרו"ד – שהמבול הו"ע של טהרה.

ובסגנון אחר קצת – שהענין דמי המבול רומז על ההמשכה והגילוי דאורות מרוכים דתוהו, אשר, ע"י עבודתם של ישראל³ ממשיכים ומגלים האורות מרוכים דתוהו בכלים מרוכים דתיקון, בגדרי העולם.

בס"ד, נח נח ב"פ, נייחא בכפלים:

ויש להוסיף, שב"נח נח" ב"פ מודגש לראשונה ענין הכפל בשלימותו – שאותו ענין נכפל ב"פ, דלא כהכפל (שבפ' בראשית) ד"כי טוב" ביום השלישי, שהכפל הוא (לא בנוגע ליום זה עצמו, אלא) "לגמר מלאכת השני"⁴, ועד"ז הכפל ד"טוב" ביום הששי, שהכפל הוא (לא בנוגע ליום זה עצמו, אלא) בנוגע לכללות הבריאה בששת ימי בראשית, כפשטות הכתוב⁵ "וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד".

שם, הערה 42, שבעים לשון:

ולהעיר מהשייכות לפרשת השבוע – שבה מסופר ש"נפלגה הארץ"⁶, "נתבלבלו הלשונות"⁷ ("בלל ה' שפת כל הארץ"⁸), "ללשונותם בארצותם גו"⁹.

בס"ז, שהאשה נכללת בציווי "פרו ורבו גו' וכבשה" לאיש:

ועפ"ז יש לבאר מ"ש "וכבשה", "חסר וי"ו" – שאין צורך בהמשכה (שמרומזת בציור דאות וי"ו) מיוחדת (ציווי מיוחד) בשביל האשה, כיון שנכלל

(4) פרש"י בראשית א, ז.

(5) בראשית א, לא.

(6) פרשתנו יו"ד, כה.

(7) פרש"י עה"פ.

(8) שם יא, ט.

(9) שם יו"ד, לא.

(1) "היום יום" ג' חשון. ובכ"מ.

(2) ראה בארוכה לקו"ש חלק ל ע' 16 ואילך.

(3) להעיר מהשייכות דנח לעבודתם של ישראל

– כידוע הביאור במ"ש בפסוקי זכרונות דר"ה "וגם את נח באהבה זכרת", שזהו "מפני האהבה עצמית", "מצד עצם מעלת נש"י" (המשך תעריב ח"א פר"א).

כבר בהציווי לאיש, ולכן נכתב חסר וי"ו, כי הוי"ו הוא מיותר, והתורה היא באופן שאין בה לא חסר ולא יתיר.

בס"י, פ' נח ור"ח מרחשון:

ולהעיר, שפ' נח קורין לעולם כחודש מרחשון – לפעמים בימים שלאחרי ר"ח, ולפעמים בר"ח עצמו, כבקביעות שנה זו, משא"כ פ' בראשית שקורין לעולם כחודש תשרי.

שם, חודש מרחשון – תקופת גשמים, עבודת המטה, שעי"ז נעשה החידוש דלעת"ל:

ולהעיר, שבגימטריא ד"גשם" מרומז גם החידוש דלעתיד לבוא – כמ"ש¹⁰ "והי' אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהי' שבעתיים כאור שבעת הימים", "שבע שביעיות כאור של שבעת הימים, הרי ארבעים ותשע שביעיות, העולים לשלש מאות וארבעים ושלושה"¹¹, בגימטריא "גשם"¹² – שענין זה הוא מהחידושים דלעתיד לבוא ("עולם חדש") גם לגבי המעמד ומצב שבהתחלת הבריאה (לפני מיעוט הלבנה) שהיו "שני המאורות הגדולים"¹³.

ויש להוסיף, שענין זה הוא בהדגשה יתירה בקביעות שנה זו – שהמשכת ה"גשם" ע"י תפלת גשם בשמע"צ היא באופן של שלשה ימים רצופים (שמע"צ שמח"ת ושבת בראשית)¹⁴, שבוה מודגשת שלימות העבודה (כמרומז ב"גשם", "אד יעלה מן הארץ", עבודת המטה) דבנ"י שנחלקים לשלש סוגים: כהנים¹⁵ ליום וישראלים, אשר, עי"ז נעשה החידוש דלעתיד לבוא (כמרומז בגימטריא ד"גשם") כגאולה השלישית וכיהמ"ק השלישי¹⁶, שנחלק לשלשה חלקים¹⁷: אולם, קדש, וקדש הקדשים¹⁸.

שם, במעלת שנה זו, לאחרי השנה שלפני:

ולפני זה – שנת "תשמט ידיך"¹⁹, ושנת (תשמח ותשמח ו) "הקהל", "הקהל את העם האנשים והנשים והטף"²⁰ "במקום אשר יבחר"²¹, לשמוע

ובית שני, כמובן מדרשת חז"ל (פרש"י ר"פ פקודי) "משכן משכן, שני פעמים, רמז למקדש שנתמשכן בשני חורבנין", בדוגמת המשכן שחזר לבעליו בשלימות (ראה לקו"ש חכ"א ע' 262. וש"נ).

(17) רמב"ם הל' ביהב"ח פ"א ה"ה.

(18) להעיר ש"קדש הקדשים" גופא כולל ג' דרגות: קדשים – לשון רבים, ב' דרגות, וקדש הקדשים – דרגא הג' (ראה לקו"ש פקודי ה, א. ובכ"מ).

(19) ל' הכ' – ראה טו, ג.

(20) וילך לא, יב.

(21) שם, יא.

(10) ישעי' ל, כו.

(11) פרש"י עה"פ.

(12) ראה ספר הערכים-חב"ד (כרך ג') ע' תקב ואילך. וש"נ.

(13) בראשית א, טז.

(14) כמדובר כמ"פ אודות קביעות שנה זו – ג' ימים רצופים ג"פ, בר"ה (גם בא"י), בימים ראשונים וסוכות וכן בשמע"צ ושמח"ת (בחו"ל).

(15) ובכהנים עצמם – כהן גדול, סגן כה"ג (כמודגש במיוחד בנוגע לעבודת יוהכ"פ), וכהן הדיוט.

(16) שהוא גם משולש, שכולל גם בית ראשון

קריאת התורה מפי המלך "כאילו .. מפי הגבורה שומעה"²², שבוה מודגשת השייכות לגאולה האמיתית והשלימה שאז יהי' שלימות הענין ד"הקהל" ע"י הקב"ה – "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"²³, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש.

בסי"ב, דורנו זה הוא גלגול של הדור שיצא ממצרים:

ולהעיר, שהדור שיצא ממצרים הי' "דור דעה"²⁴, אשר, כל צרכיו ניתנו מן המוכן מלמעלה, כמו לחם מן השמים, מים מבארה של מרים, וענני הכבוד²⁵ (שהגנו עליהם מכל הצדדים) – מעין ודוגמת המעמד ומצב שהי' בתיבת נח, שהוא ע"ד המעמד ומצב דלעתיד לבוא (כנ"ל ס"ד).

שם, "לך לך":

ויש להוסיף, שב"לך לך" מרומזת כללות עבודת בני"י – שאין להסתפק בעמידה על מקומו, אלא צ"ל באופן של הליכה ("לך לך") דוקא, עד להליכה אמיתית, עי"ז שנעקר לגמרי ממעמדו ומצבו הקודם²⁶ (דרגת העמידה²⁷), כמ"ש²⁸ "ילכו מחיל אל חיל" עד ש"יראה אל אלקים בציון", שבוה מרומזת גם העבודה בתכלית השלימות – מצד בחי' "ציון" שבנשמה, פנימיות הנשמה²⁹.

וענין זה מודגש במיוחד בקריאת התורה בפרשת "לך לך" בציון, ועוד לפני הקריאה בתורה – כשהבעל-קורא מתכוון להקריאה ברכים עי"ז שעובר על הפרשה בינו לבין עצמו³⁰, כדי שקריאת האותיות והנקודות והטעמים³¹ תהי' בתכלית הדיוק (כידוע גודל הזהירות בזה)³².

* * *

יג. כרגיל לסיים בנוגע לאלה שהכינו משקה המשמח עבור התוועדויות ומסיבות בקשר לפעולות בעניני יהדות, תורה ומצוותי' – שיעלו למעלה,

22 רמב"ם הל' חגיגה פ"ג ה"ו.

23 ישעי' כז, יב.

24 ראה ויק"ר פ"ט, א. במדב"ר פ"ט, ג.

וש"י.

25 ראה תענית ט, א. ועוד.

26 ראה לקו"ש ח"כ ע' 58. וש"י.

27 להעיר, ש"עמידה" הוא גם מלשון "עמוד" – דיש לומר, שבוה מרומז שגם ההליכה האמיתית אינה באופן שצריך לבטל הדרגא התחתונה (כדי להתעלות לדרגא העליונה) ע"ד הביטול ד"נהו דינור", אלא שזוהי גם התחלת העלי' לדרגא העליונה, ע"ד ה"עמוד" שבין ג"ע לג"ע (ראה סה"מ מלוקט ח"ג ע' לו. וש"י).

28 תהלים פד, ח.

29 ולהעיר מהביאור במאמרו של ריב"ז לפני הסתלקותו "איני יודע באיזה דרך מוליכין אותי" –

שמצד גודל ההתמסרות לעבודתו לא הי' לו פנאי לעשות חשבון-נפש בנוגע לפנימיות הנשמה (ראה לקו"ש חכ"ד ע' 256 ואילך. וש"י).

30 ובלשון חז"ל (שמו"ר רפ"מ) – "מן האלקים אתה למד כשבקש לומר תורה לישראל אמרה ד' פעמים בינו לבין עצמו עד שלא אמרה לישראל כו", ועד"ז בנוגע לקריאת התורה (ראה המשך הלשון בשמו"ר שם. שערי אפרים שעו ג ה"ח).

31 להעיר, שטעמים נקודות אותיות ר"ת "טנא" "או"ת להה"מ נו, ב. ועוד), כלשון הכתוב (במצות ביכורים) "ושמת בטנא" (תבוא כו, ב) – שענינו המשכת האורות בכלים (כש"ט הוספות ס"ג. ובכ"מ).

32 ראה סה"מ תרצ"ז ע' 263. לקו"ד ח"ב רכב, ב. ועוד.

ויכריזו פרטי הדברים, ומהם יראו וכן יעשו רבים.

ויה"ר שפעולות אלה (החל מקבלת החלטות טובות) ימהרו ויזרזו ויביאו תיכף את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – כפס"ד הרמב"ם³³ "צריך כל אדם שיראה עצמו .. וכן כל העולם (כאילו) חציו זכאי וחציו חייב .. עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה", החל מה"תשועה והצלה" העיקרית – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ובפרט בימינו אלה – לאחר ששכר "כלו כל הקיצין"³⁴, וכבר סיימו כל עניני העבודה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר סיימו גם "לצחצח את הכפתורים"³⁵, ולא נשאר אלא הענין ד"עמדו הכן כולכם"³⁶ לקבל פני משיח צדקנו, וכמדובר כמ"פ בהתועדויות שלפנ"ו, בבית-הכנסת ובית-המדרש, "ברוב עם", ובתוקף הפסק-דין של כו"כ רבנים, שברור בוודאות שהגאולה צריכה לבוא תיכף ומיד ממש.

וכן תהי' לנו – שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד המרומז בשמו הראשון של נשיא דורנו (יוסף) – "יוסף אדני שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל"³⁷ (כיון שכבר היתה העבודה ד"יוסף ה' לי בן אחר"³⁸, לעשות מ"אחר" "בן"³⁹), ומתוך שמחה וטוב לבב, כמרומז בשמו השני (יצחק) – "אז ימלא שחוק פינר"⁴⁰.

ובלשון הפרשה שהולכים לקרוא בתפלת מנחה – "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך"⁴¹, לארצנו הקדושה, אשר, בזמנו של אברהם אבינו נאמר כבר (בהמשך הפרשה) "קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה"⁴², "לזרעך נתתי את הארץ הזאת וגו' את הקיני ואת הקניזי ואת הקדמוני וגו'"⁴³, ארץ עשר אומות⁴⁴, ובארצנו הקדושה עצמה באים לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש השלישי – ל"עזרה", שבה חוגגים שמחת בית השואבה בחג הסוכות⁴⁵ דמיני' אזלינן, והמשכו בשמע"צ ושמח"ת ובשבת בראשית, עד לשבת פ' נח – שתיכף ומיד ממש (לפני הקריאה בתורה בתפלת מנחה)

(41) ולא רק באופן של ראי' בלבד, ע"ד מ"ש במשה רבינו "כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבוא גו'" (ס"פ האוניו), אלא שרואים את הארץ כשנמצאים בתוכה.
(42) לך לך יג, יז.
(43) שם טו, יח-יט.
(44) פרש"י שם, יט.
(45) סוכה נא, סע"א – במשנה.

(33) ה' תשובה פ"ג ה"ד.
(34) סנהדרין צו, ב.
(35) ראה שיהת שמח"ת תרפ"ט.
(36) אג"ק שלו ח"ד ריש ע' רעט.
(37) ישע"י יא, יא"ב.
(38) ויצא ל, כד.
(39) ראה אוה"ת עה"פ. ועוד.
(40) תהלים קכו, ב.

ממשיכים השמחה בביהמ"ק השלישי, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

[לאחרי חלוקת המשקה – התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן ניגון הקפות לאביו הרלוי"צ ז"ל. ואח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה].

